

Universitätsbibliothek Paderborn

Liber De Prudentia Ivstorvm

Juan <de Jesús María>

Coloniae Agrippinae, MDCXIV

Cap. IIII. Admonet Episcopos officij sui.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46940](#)

considerant, obstupescunt, & dicunt:
 Hæc cœ est gens perfecti decoris, gau-
 dium vniuersæ terræ? Debuerat quoti-
 diano sacrificio, & dulcissimo Ecclesiæ
 cantu ad pietatem inflammari, & lapi-
 dea corda sæcularium, exemplo suo
 mouere: & tamen alienata est retror-
 sum, & mercede conducta, non pura
 intentione mihi seruit. Reuertimini
 ad cor filij mei, & considerate nouissi-
 ma veitraq. Expurgate vetus fermentum
 Adæ, vt sitis noua conspersio ab omni
 vetusta corruptione aliena. Epulami-
 ni in azymis synceritatis, & veritatis,
 & primitiæ Ecclesiæ beatissimam lu-
 cem, & formam omni mundi decore
 amabiliorum intuemini. Implete mé-
 suram status vestri mundo altioris, &
 cælorum ciues candore lucis æternæ
 nitentes innocentia vitæ sectamini. Et
 recondam vos, vt charissimos amicos
 meos intra penetralia mitissimi cor-
 dis mei.

CAP. IIII.

Admonet Episcopos officij sui.

PASTORES multi, quibus com-
 misi

misi curam gregis mei , demoliti sunt
hæreditatem meam, quam ego à Patre
meo clementissimo postulaui. Hono-
raui illos coram populo meo; ipsi ve-
rò contempserunt me; & ab exempla-
ri suo lôgè recesserunt. Secuti sunt do-
ctrinas filiorum huius sèculi, qui voca-
uerunt nomina sua in terris suis, non
curantes, an eorum nomina scripta es-
sent in Cælo. Bonum opus dicunt se de-
siderasse , quia Episcopatum desidera-
uerunt: sed non tenuit eos boni operis
desiderium, sed amor reddituum, secù-
dum aestimationem hominum , qui ar-
gentum thesaurizant. Vx pastoribus
Israel, qui amore honoris , & dignita-
tis ad prælationem ascenderunt: con-
fidentur se in statu perfectionis esse , &
tamē nequè ante honorem illum, chri-
stianam perfectionem acquisierunt,
nequè post obtentam dignitatem, iux-
ta regulam perfectionis viuunt. Quod
abjectum erat, non reducunt; quod in-
firmum erat, non confirmant: quod fra-
ctum erat, non consolidant: quod ma-
culosum erat, non emundant. Preua-
ticantur dulcissimam legem meam,

H s semet

semetipos ouium velleribus vestientes, oues verò perire, pro nihilo astimantes. Quid dicam vobis, Ecclesiæ vii, quos patior inimicos, sub imagine personæ meæ, abutentes magna patientia, & misericordia mea? Bonas facite iam vias vestras, & iuxta cor meū, studia vestra corrigite. Pascite amici mei gregem meum verbo, & exemplo virtutæ, forma facti gregis ex animo. Loquimini ad cor Ierusalem: & paruulos eius Apostolico lacte nutritæ, ne forte exhalent animas suas, in sinu matrum suarum. Instruite ignorantes viam Domini, deiectos corde roborate. subueniente egēno, & pupillo: humile, & pauperem iustificate. Estote sobrij, casti, hospitales, & scripturæ meæ studio intentissimè vacate. Requiescite iam inter medias duorum testamentorū sortes, noua veteribus conciliantes, ad dādam scientiam salutis plebi meæ. Et deponentes omnem humanum affectum, non ut mercenarij, sed ut amici fidelissimi, causas sponsæ meæ tractate. Et ego vobis reddam coronas virides, quæ nunquam marcescent: & cum sena-

senatoribus supernæ ciuitatis meæ,
vos duplice stola indutos, sedere faci-
am in fælicissimo regno meo.

CAP. V.

Monet fugam prælationis.

ATTENDITE filij, & ministri Ecclesiæ meæ, quæ loquor: verba enim à sapientibus mundi abscondita pronuntio. Ego palam locutus sum mundo, & primos accubitus, primasq; cathedras recusavi. Factus sum inter discipulos meos, tanquam qui ministrat: & fugi solus in montem, ne turbæ me raperent, & constituerent regem super se. Ego Deus absconditus, & tectus pallio humilitatis, & laboris, quo seruire me fecistis in peccatis vestris. Non ego clarificaui me ipsum, nequè honorem, aut prælationem mihi sumpsi; Sed clarificauit me prius percussum, & humiliatum Pater meus: ut ascenderem de abiectione ad honorem, quasi radix de terra sitienti: Non ego occupaui regnum, sed vocatus, & constitutus sum Rex ab eo super Sion mon-